

LA PPA D'EN RC

PUBLICACIÓ PORNOGRÀFICA NO GOVERNAMENTAL

Publicació Satírica

Fascicle n. 17 / Preu: 20 ptes.

30 de gener del 1.979

ORTÍNEZ, FOLCHI, FIGUERAS I TARRADELLAS ELS QUATRE BARRES

Cal estar amatents. L'honorable ha declarat fa poc que durant el període electoral possiblement es retiraria en un indret a descansar per tal de no immiscuir-se en la neurosi de la campanya. A Tarradellas li quedaven dos camins: o bé es presentava com a cap de llista de la UCD, o bé aplanar-li el camí electoral uns mesos abans. Va optar per la segona solució. Tres homes han estat encarregats de pujar dalt de l'aplanadora: Ortínez, Folchi i Josep M. Figueras. Ara doncs, el senyor de la Geneïtat pot retirar-se tranquil a "descansar".

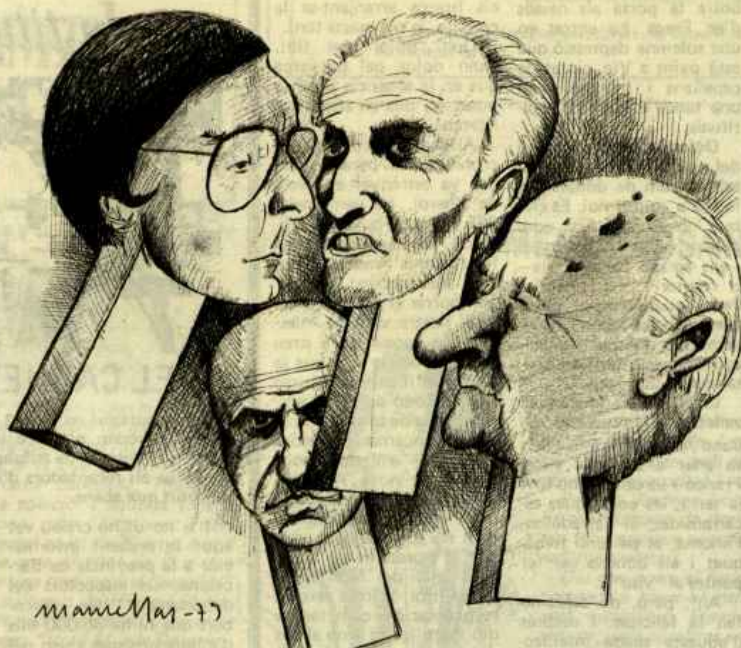
A Suárez no li ha calgut que cap patum encapçalés la seva llista electoral per Barcelona; amb el saltataulells d'en Sentís n'ha tingut prou. Normalment, amb un cap de llista com aquest, només es podria aspirar a fer el ridícul. Però el President del "donut" sap molt bé que els "amics" d'en Tarradellas ja es cuidaran de fer la feina. I la cosa comença a funcionar. Ortínez i Folchi ja fa mesos que treballen des de la Plaça de Sant Jaume; ara només calia prendre un àrea prou important: la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona. Josep M. Figueras Bassols ha estat, fa pocs dies, escollit president per "aclaparadora" majoria. Dos dies abans, el Conseller de Governació de la Geneïtat va pronunciar un discurs en la seu del Fomento de Trabajo per tal de "preparar-li el camí".

Potser els qui més coneixen Josep M. Figueras siguin els habitants de la ciutat satèl·lit de Sant Ildefonso de Cornella. Aquella mena de "Far-West" on no hi ha ni les més mínimes i indispensables condicions d'habitatge. Josep M. Figueras i el seu amigueta Suñol varen ésser els constructors i promotors d'aquella disbauxa. Com podeu veure es tracta d'un home del grup "dels que venen a servir el país"; per això en les primeres declaracions que va fer una vegada elegit President de la Cambra va dir ufano "que venia a lluitar per un món més pròsper, més ric i més just". Naturalment Figueras també és molt amic de Tarradellas i fins i tot el va ajudar econòmicament quan l'Honorable conreava les seves vinyes de

Saint Martin-Le-Beau. El faraó li ha recompensat ara els seus favors econòmics. Es prou coneguda també la gran amistat que hi ha en-

estiguin molt satisfets de la tasca que porta a terme la Geneïtat. Fins i tot es pot dir que la UCD té el camí més planer en aquestes eleccions que no pas en les del 15-J. Dissortadament quan aquí tots reivindicàvem "el retorn del President, a la Moncloa es fregaven les mans de satisfacció, entre altres coses perquè Suárez —indirectament— ja feia mesos que mantenia contactes amb Tarradellas allà a l'exili. I

nar a votar el dia 1 de març. Del resultat final depen aquests tres homes —de l'Ortínez i de Folchi ja en varem parlar fa unes setmanes— tinguin o no els dies comptats en el seu silló. Un silló en el que mai hagueren d'haver-hi estat. La seva presència ve a dir-nos i recordar-nos allò de "canviar-ho tot per a no canviar res". El primer de març tenim l'oportunitat de dir prou i escombrar a tant botifler i

manu May -77

tre Figueras i l'antic batlle de Barcelona José M. de Porcioles, el qual en aquests moments té el mateix poder que quan era batlle, amb l'avantatge que ara està a l'ombra i no es "gasta".

No és pas d'estranyar, doncs, que a la Moncloa

sabia molt bé com pensava. I ja comptava amb la "tasca" que li faria quan tornés ací. I l'Honorable és un home fidel... a qui té el poder i n'hi dona un bocí.

Cal estar amatents, doncs, a la tripleta Ortínez, Folchi i Figueras. Cal estar amatents a l'hora d'a-

oportunista.

I si per tal de tenir Generalitat com Déu mana i no pas "Geneïtat" hem de tornar a reivindicar "el retorn del President", doncs fem-ho. El retorn del President a Saint Martin, és clar.

Xato de la Xexa

NOTA

Quan ja teníem la present edició al carrer ens hem adonat d'un lamentable error. Per culpa del follet de l'impremta, el titular de la portada ha sofert un canvi: en lloc d'ELS QUATRE BARRES havia de dir LES QUATRE BARRES.

Lamentem aquest greu error, aliè per complert a la nostra voluntat, ja que pot perjudicar la bona imatge de persones tan honorables.

CARTA OBERTA ALS CIUTADANS DE PÈRSIA

Després de tants dies de fer el prèssoc pel Carrer Gran de Teheran heu aconseguit que el Xa marxés. I ara espereu amb il·lusió la muga de les vostres lluites: el digne ídol que, més enllà de les vostres fronteres, donava llum als vostres afanys: el venerable vell: aquella llarga barba blanca que heu convertit en símbol, tot passejant la sota el fum i la ira dels antiavalots amb aquell dissortat rètol que deia "el nostre ayatollah".

No en té de piques, el vostre "ayatollah". Sí que té, però, el dit a la piga, val a dir, ben agafada la vaca per la mamella: la font de l'or.

Un dia d'aquests haurà tornat, i vosaltres haureu sortit al carrer encara, per celebrar el seu retorn. I haurà sortit al balcó del palau de la plaça del patró del vostre país; i haurà encetat un discurs que haurà pronunciat amb paraules escapçades dites amb accent francès: "Je suis ici".

No es recordarà, però, la lletra de les cançons que vosaltres cantàveu mentre us deixàveu estomacar pels bergants del Xa.

I, com sempre, us deixareu enredar pels títols: no sabreu comprendre que darrera un "führer", un "duce", un "cabdill", un "xa", un "ayatollah", hi ha sempre un honorable qualsevol que, amb prou feines, us deixarà menjar les engrunes del país que ell administrarà, ben cert, per damunt de tota sospita.

Creureu la faula dels anys de digne exili, els anys que aquest "ayatollah" vostre representava el vostre propi exili interior.

I sereu prou lliros com per creure que el seu retorn és la vostra victòria.

Donarà una migrada identitat al vostre país, que consistirà, primordialment, en vestir els seus funcionaris de llargues túniques i embolicats turbants.

Crearà, en fi, la seva república islàmica, en la qual tots els poders confluiran en el seu prestigi i en la seva autoritat. Es farà hereu d'aquells malsons de la història: d'aquella cinquena república francesa i d'aquell curiós experiment sobre una covarda, vella i salvatge terra que, segurament, no coneixeu.

No hi fa gran cosa que no conegueu més enllà de vosaltres mateixos; ara que encara podeu, feu-nos cas: sortiu al carrer perquè no torni.

El més petit de tots

Amb la pipa al morro

RECTIFICACIO

En Fraga no va dir que estava dels catalans fins als collons, sinó dels aliats catalans. De manera que rectifiquem el que vam dir el número passat i donem la raó al senyor Fraga, per qui sempre hem tingut un gran respecte. Nosaltres també n'estem fins als collons dels aliats del senyor Fraga... encara que siguin catalans!

CARNET D'ATUR

Als ministres d'UCD se'ls ha negat el carnet d'atur perquè no han pogut justificar haver treballat mai.

BANYES

S'equivoca de pis i troba la seva senyora amb el seu marit.

TARRADELLAS I BARBARA

En Tarradellas va convidar Bárbara Rey només a sopar.

LA MERDA DE BARCELONA

Els brossaires de Barcelona han tornat a treballar. Una cosa diferent és que hagin començat a netejar la ciutat. De bergants, volem dir.

...I FAN PUDOR

UCD ha destapat els noms dels seus candidats. Són uns llançaments.

POBRE PERSIA

En Jomeyni ja menja cacauets.

EL PREU DEL GAS

El gas puja, però no ens arriba.

GRACIES, BLANCA ESTRADA

Agraïm a Blanca Estrada que no es despulsi en el seu nou espectacle "Una altra Blanca, si us plau". Si ho fes, ja serien dos ultratges.

L'UCD I EL DOMUND

L'Arelitz diu que no vol ésser el missioner de L'UCD. No saltres no volem ésser els "negritus".

EN SUAREZ SAP EL QUE VOL

En Suárez no vol fugues a UCD. Accepta figures.

UN PETO POLEMIC

"Besé el polvo americano, por exigencias del guión", va declarar el Papa Wojtyla

LES REENCARNACIONS DE LÓPEZ RODÓ

Laureà López Rodó (Llapis Rodó per al lector) després de la jaculatoria "De mal agraïts l'infern n'és ple" exclamada en rebre la porta als nassos d'en Fraga, ha entrat en una solemne depressió que està paint a Vic, ciutat de capellans i monges, amb una tanda d'exercicis espirituals.

Defensors del feble, i del que té l'hora baixa, no saltres hem de donar tota la raó a aquest noi. És clar que no és tan llast com creïem quan el vam votar —ens agrada fer xerinola— el darrer 15-J històric. Però, això sempre passa també en les millors famílies: molt d'esmolat el colze i després... butifarra catalana!

López Rodó fou aquell vailet que amb calés del Banc Atlàntic familiar se'n va anar a servir al virrei Franco i va oblidar-ho tot: la terra, les comarques escarransides, el Tarradellas, l'idioma, el pa amb tomàquet i els boixets per fer puntes al "visu"...

Ah!, però, els calés no fan la felicitat. I després d'aquesta suada intel·lectual aconseguida miraculosament en la 21 lectura de Camino (obra de l'immesecut, insantificat, inícorrupte i oblidable Balaquer de l'Escrivà), en Laureà es convertí al catalanisme.

Ah!, però, no és tan falaguera la vida. Encara que el fill perdut va retornar a casa del patriarca, amb la roba democràtica desapareguda, amb la clenxa al baix, una mà molt "tonta", i altres manifesta-

cions de la crua vida de disbauxa que pel Madrí del Dictador havia comès; encara que el patriarca Tarradellas el va rebre amb els braços arranjant-se la corbata, ja era massa tard.

Quin dolor pel fill! Quin dolor pel patriarca que en la absència ja havia posat els ulls en altres horitzons!

Aleshores, contem les cròniques, un parany saduceu va estrènyer el cercle de l'heroi. La penitència, 365 escapularis anuals, cilicis de l'últim crit, estampetes (i altres timos), no havien darrerament aconseguit borrar el pecat comès.

El nostre vaticini —després de consultar, a preu mòdic, l'oracle— és que la mort política de Laureà Llapis Rodó de Llavis anirà seguida de la seva immediata reencarnació i —com diu Plató— amb dona política (una nova Agustina d'Aragó de Barcelona?); però, vatua l'orella Laureà! com en aquesta nova vida que se't presenta no sàpigues anar pel Món sense fer el liroi, la teva tercera reencarnació —com també diu Plató— serà amb el cos d'un vulgar gos. Això sí, seràs tot un gos polític!

Narcís d'Albània, guerrero en atur.

Botifarra Catalana

ELS QUATRE PAMS DE NAS D'EN CAÑELLAS

Els batlles d'UCD són quelcom més que batlles.

Aquest deu ser el cas del Sr. Alemany, batlle de la població D'abrera i simpatitzant de l'UCD. En aquella població del Baix Llobregat, Convergència, Socialistes i alguns independents varen convocar una reunió per parlar d'una possible llista unitària per les municipals. A tal efecte demanaren al Sr. Alemany que els deixés un local municipal per a fer-la. El batlle, amb un somriure mefistofèlic, no sols els deixà el lloc, sinó que els prometé l'assistència d'un advocat de l'ajuntament que els informaria d'alguns aspectes de la política de l'actual consistori. Els convocants per allò de l'educació, no tingueren més remei d'acceptar la dissimulada condició del batlle.

La sorpresa esdevingué el dia de la reunió, quan, al costat del batlle aparegué a la sala el conegut

botifler Anton Cañellas. Aquest començà un discurs encès i de vibrant oratòria que parlava de les virtuts de la gran UCD.

No cal dir que l'hilaritat del públic assistent no trigà massa a escampar-se arreu del poble, i en Cañellas feu professió de fe marxista posant-se més vermell que un tomàquet (que és el que és).

En poca estona s'explicà el motiu del misteriós afer. Resulta que el batlle d'Abbrera havia convocat en Cañellas per "parlar davant d'un grup d'amics i simpatitzants". El joier del centre renyà l'Alemany pel seu poc respecte a la seva persona, posant-lo davant d'un fregat del tal alçada.

L'extrany i indignat del cas no és, però, la manobra sota mà del Sr. Alemany, sinó que a Abbrera tinguin un batlle tan totxo que encara cregui que en Cañellas pot convèncer algú.

Les Nostres Institucions

EL CARNET D'ATUR

Ésser empresari en aquest país és una de les pitjors dissorts que poden passar a una persona honorable. Car resulta que després de trifulques amb els obrers i de fer la cara llarga als recaptadors d'impostos t'hi fixes bé i estàs més fotut que abans.

I si no us ho creieu vet aquí la següent informació: a la província de Barcelona, els inspectors del departament han descobert que hi ha 30.000 fills d'empresaris que viuen del carnet d'atur.

Sí senyors, ho heu entès perfectament, trenta mil fills de empresaris. Aquesta pobra gent resulta que es morien de gana i anaven pels carrers arrossegant-se i demanant caritat. Una vergonya. Per això a través d'aquell petit cartonet que certifica l'atur ara poden menjar llagosta cada dia.

Expliquen que abans de trobar aquesta solució els

fills d'empresari es reunien en ramats, i com les salvagines esperaven algun viandant despistat per escometre'l i menjar-se'l. Un dia es varen menjar a un senyor vestit de gris d'una certa importància i aquest va ser l'origen de la ràpida solució del carnet d'atur.

Altres veus demanaven mesures més directes com, per exemple, la creació de camps de concentració especials per aquesta gent. Persones més entenedores adduïren que amb penes a la butxaca els fills d'empresari ja es donaven per satisfets, i com sabem, la prova els ha donat la raó.

Rigles d'ahir

LES DRETES Y LES BSQUERRES

-Aquest rellotje sempre se'm para y atransa.
-Ea clar, home; S'hi portes a la dreta.

PAPITU Nº 13 17/12/1909

Notícies de l'altre món

HA MORT EL PORNO, VISCA EL PORNO

Sembla mentida però "LA PIPA D'EN ROC", no entra dins el decret de regulació de la pornografia. No senyor, es veu que nosaltres, tal i com diu l'article 4, no provoquem "la intensificació del plaer sexual". I és veritat. L'altre dia, per exemple, el Sr. Folchi va quedar destremat en llegir les Animes de Càntir. Lògicament després de la lectura del article, no servia ni per eunuc. En fi, que som uns fracassats.

Malgrat tot, volem dir quatre paraules sobre el Decret: era innecessari. Diguem que la pornografia quedava prohibida n'hi havia prou. Però no, el moribund senyor Martin Villa, ha fet un decret explicant amb pèls i senyals tot el que no es pot fer. Tan és així que, l'edició del Bulletin Oficial de l'Estat que el publica, per poc és segrestada per un jutjat de Madrid per atemptar contra la moral i els bons costums.

Pensem, però, que el decret té forces llacunes. Per exemple no diu res sobre la pornografia del poder.

Per això, oferim a a continuació uns quants articles que el Sr. Martin Villa podrà afegir en un proper decret.

Article 69.- Queda prohibit el símbol de la Unió de Centro Democràtic, per obscè. Es a dir, qualsevol cosa que es pugui identificar amb un esfínter i altres coses que "pueden provocar o intensificar..."

Article 96 bis.- Queda suprimir a España el Còdic Penal, ja que penal ve de penis i, com és notori, queda prohibit l'ús de tot allò

que "pueda provocar o intensificar..."

Article 96 tris.- Abolir la televisió donat que amb la seva programació l'únic que aconsegueix és augmentar la vida sexual dels espanyols i, com és sabut, queda prohibit tot allò que "pueda provocar o intensificar..."

NOTA.- Queden prohibits tots els endolls a la TVE.

SOM UNS MASOQUISTES!

Els americans estan de baixa. David Garth és d'allà i, a més, expert en campanyes electorals.

A Espanya, com és sabut, no n'hi ha d'especialistes en aquesta mena de coses. Aquí, qui més qui menys, ha de sacrificar el seu temps lliure per a poder jugar amb els assumptes electorals. Aquí teniu el cas d'Alfonso Guerra, que en la darrera consulta, i a fi de preparar-la a fons, va creure preferible deixar de dormir que deixar de fer l'amor.

Sembla, que els xicots d'UCD no tenen la portentosa força de l'ex-diputat del PSOE, força que, diguem-ho de passada, li va permetre bufar cullera cada vespre durant el mes de vigília d'eleccions. A UCD més s'estimen dormir.

Els nostres lectors, que són prou intel·ligents, es preguntaran quina relació hi ha entre que els americans siguin de baixa i l'esmentat senyor en David Garth en tot aquest femer de noms, sigles i paraules. La resposta està en la cobdícia dels senyors d'UCD, que no volen perdre passada per a esglaiar els ciutadans d'aquest país. Vegeu-ho:

com que a UCD són molt vius i tenen molta pela, van dir que no, que ells no es deixaven enredar, que els agradava molt

de dormir, però, punyeta! també els agradava fer l'amor. I si dormien i fan l'amor amb una certa regularitat, qui prepara les eleccions? Perquè, és clar, també està prou bé bufar cullera cada dia durant quatre anys i follant-se quaranta milions d'espanyols. O no?

Es per això que David Garth va ésser contractat per la UCD per a rellançar l'imatge del partit. Però el senyor Garth, que d'eleccions en sap una estona llarga va dir que amb un mes no en tenia prou per rentar la cara al partit del govern. Imagineu-vos si

n'hi va veure, de merda! I això que venia d'Amèrica!

Les nostres fonts no parlen de peles, però nosaltres sortim demà cap a Madrid, per provar el "PLAN POND'S, BELLESA EN SIETE DIAS" al partit que més ens estem per l'equilibri demostrat en la seva pràctica del poder. I a deixar-nos follar, que ens agrada!

Si de nosaltres depengués, s'acabava l'atur en quinze dies. Només cal tenir ganes d'arranjar el problema i, clar, ser també una mica intel·ligent.

La solució és ben senzilla. Un bon dia, i sens previ avís, la cua de treballadors que espera a l'oficina d'ocupació, es fa passar a una habitació en grups de 20. Immmediatament després, una senyoreta repassa els carnets per comprovar que estiguin correctes i amb el segell del dia.

Tot seguit, uns empleats de l'oficina reparteixen pics i pales a tots els presents, així com, els hi lliuren un casc. Finalment un camió els recull i se'ls emporta a la primera obra pública que trobi: ja sigui obrir una carretera o un túnel, construir una escola o un hospital, etc. I així successivament amb tots els beneficiaris.

Al dia següent la meitat ja hauria trobat feina —el que vol dir que ja en tenien— i la resta tan contents perquè, com a mínim, cobren un sou producte d'un treball i no de la beneficència pública.

Pel que fa a l'Estat, aquesta solució li seria més rendible que l'actual, ja que si igualment ha de pagar uns sous, com a mínim que siguin productius.

Pel que fa a la justícia social, immillorable. Els primers que deixarien la malla del carnet d'atur serien els aprofitats i els fills d'empresari, assegurats sis mesos abans i amb un sou astronòmicament fictici.

En fi, que no entenem com una cosa tan senzilla no se li ha acudit al Sr. Suárez. Potser és que ell també, s'està preparant un bon carnet d'atur...

ÀNIMES DE CÀNTIR

UN "XARNEGO" DESAGRAÏT: JIMENES LOSANTOS

A veure si ens entenem. "Dos y dos son cuatro, cuatro y dos son seis, seis y dos son ocho y ocho dieciséis". Això sembla més clar que la indubtable utilitat de la indústria transformadora d'engrunes de pa en ciment esponjós. Però no tothom sap com es maten els peixos i a cantar el gori-gori ja hi som a temps. Es a dir, que tenir idea d'una cosa no significa d'una manera definitiva que toquem de peus a terra.

Això que acabem de dir potser no ho heu entès i ara encara esteu dubtant si és que sou tontos o és que nosaltres us volem farcir l'atmetlla. Tranquils, "piperos" que s'acosta la solució. I aquesta vegada l'enigma té nom de persona, nom i cognoms: Federico Jiménez Losantos. Aquest noi de 29 anys acaba de publicar un llibre que sota el títol de "Lo que queda de España" ve a ser una traducció al "español" de les conegudes teories culturals de Hitler i Stalin. De tota manera no és cert que es presenti a les eleccions a les llistes d'en Fraga: "Voté SI a la Constitución", ens ha confessat. El santet d'en Jiménez ha volgut fer-se famós per la via ràpida i en donar-se que per fer de pallasso, en Marcelus Cardenalium ja tenia la plaça en propietat, va decidir d'escriure un llibre d'èxit. La seva teoria, que no és ni una teoria ni és seva, ve a dir, més o menys, això: aquí a Catalunya s'està començant a produir un genocidi cultural que té per víctimes els ciutadans de parla castellana. Diu que és intolerable l'intent d'assimilació de la població castellana i que amb el bilingüisme ja podem estar més contents. I li fa tanta gràcia allò de "los hombres y las tierras" que considera que la qüestió nacional ja està superada perquè "la història no se equivoca y es imposible que se haya equivocado durante los cinco siglos que llevamos juntos". Ave Maria puríssima, que

Sant Pau li torni l'enteniment i Santa Llúcia la vista a aquest Jiménez que encara pica en ferro roent en dir que no vol ser un "charnego agradecido".

O sigui que queda en xarnego però desagraït. Que són els pitjors.

Quina barra, Déu meu. "Venen aquí a menjar-se el pa dels nostres fills i encara es volen menjar el nostre". Ens troben amb els braços oberts en mostra de generosa generositat i volen que ens obrim de cames.

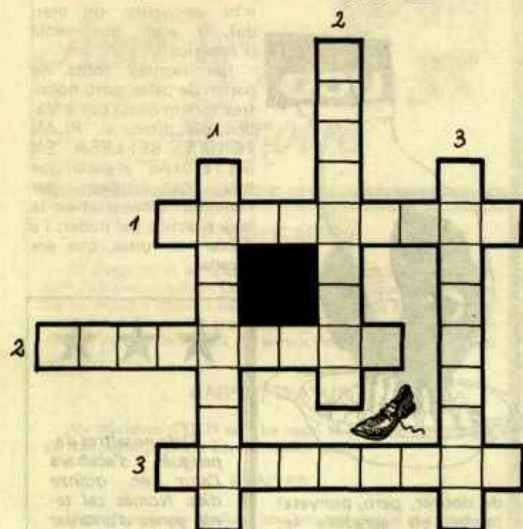
Però en Jiménez Losantos no és tonto, no senyors. Es senzillament de dretes. I segur que encara no ho sap i per poc que pogués ens faria lliçons d'internacionalisme proletari.

Diu que entre el funcionariat castellà de Catalunya comença a haver-hi intranquilitat per al futur, per la seva estabilitat. Funcionariat molt respectable, si senyor, però nosaltres ens hem sentit a dir massa vegades: "Hable en cristiano", per un desgraciat qualsevol d'aquells que darrera la finestreta es converteixen en un lleó, que com els tigres de Mao, també són de paper.

I no parlem de fer neteja per les armes com va fer en Franco. Ni neteja de cap mena. Parlem de drets nacionals. Parlem de la nostra llengua. I no transigim: aquí s'ha de parlar en català. Però respectarem els castellans i els deixarem parlar la seva llengua, que també és nostra, encara que menys.

Mn. O³ A

mots encreuats

HORIZONTALS

1. No és "euro" ni que el matí.
2. Es calb, però no té un pel de tonto.
3. A l'inrevés. Vê de lluny i no sap on va.

VERTICALS

1. No ha fet viatge de pocas.
2. No pot veure en Palmir.
3. A l'inrevés. Psuque ja per tot arreu. Però és viu.

SUBSCRIPCIONS A TORT I A DRET !!

Davant l'allau de cartes tot demanant una subscripció a la nostra vostra publicació, el Consell de Redacció —reunint en sessió extraordinària i sense cap necessitat de secretari— ha acordat obrir l'Arxíu.

Malgrat no ser aquesta la idea inicial dels que feren LA PIPA D'EN ROC, i fent palesa, una vegada més, la generositat que ens guia, hem decidit claudicar. Així que ja ho sabeu. Qui vulgui subscriure's que retalli la butlleta i la remeti dins d'un sobre a Edicions La Pipa d'en Roc, carrer República Dominicana, 51-1er, 1a, MATARÓ.

Podem prometre i prometem que rebreu puntualment, i cada setmana, l'exemplar.

SUBSCRIPTOR

Nom i cognoms Tel.:

Domicili Població

Em subscric a la col·lecció de fascicles satírics "La Pipa d'en Roc",

per un any, a comptar des de la data d'avui.

El pagament de 1.000 ptes. el faré efectiu

☐ per correu certificat a nom de Josep M. Fàbregas, c/

República Dominicana, 51, 1er, 1a, MATARÓ

☐ per domiciliació bancària

Sr. Director del Banc/ Caixa

Agència Carrer

Població

Distingit senyor,

Us agrairé volgueu fer efectiu amb càrrec al meu compte corrent/

d'estalvi núm. el rebut que, per valor de 1.000

ptes., us presentarà Edicions "LA PIPA D'EN ROC".

Molt atentament

(signatura)

Data

EDICIONS "LA PIPA
D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/
7

19, bloc 12, n. 6- Barcelona
Distribueix: Distribuidora
Països Catalans, S.A.-Llúria
42-Barcelona, 9

ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B-34263-1978

Equip Redactor: Pere Arti-
gas, Francesc Costa, Josep
M. Fàbregas, Jaume Grau-
perà, T. Albert
Dibuixants: Josep Novellas
i Artur Palomer
Correcció: Ricart Morros i
Rafegues

Fotocomposició: Copiste-
ria la Juliana - dr. farrero,6
Argentina
Imprimeix: Gràfiques Ibè-
ria, S.A.-carrer Constitució,

Tots els dibuixos i articles
signats no expressen ni
l'opinió de llurs autors.

cromets de fauna i flora

TRIAS FOQUES

Animaló de cos rabassut, membres curts i capgros. Gaudeix d'uns perllongats adminiculs subnasals (bigotis) molt preuats en el món de les finances.

Sempre ha nedar entre dues aigües. Evita les aigües molt pregones i fuig sempre de les Roques i més si aquestes són calves. Especialista en nedar entre dues aigües mai es mulla el cul.

Malgrat ser relliscós fa cara de professors despistat. Però no és veritat. En poc temps és capaç de fer anar de bòlit les convergències més perdurables.

Més que humor té mala llet, ironia càustica i rampells imprevisibles. Característiques: es tan amorfe que se li desconexen altres habilitats com no sigui fer voltar la pilota dels altres damunt el nas. "Business is business".

Pel que fa a llur reproducció, aquestes bestioles tenen un període d'acoblament que va d'agost a octubre, i la gestió dura 11 mesos. El més significatiu és que neixen d'un en un. La mare natura és prudent. Amb un parell de TriasFoques Catalunya ja no existiria. Hauriem passat a ser un Estat més de la Unió. Amb autonomia, això sí.

Acudits Rojos

Durant una reunió política Stalin pren la paraula per dirigir un dels seus acostumats discursos inacabables. Parla, parla, parla. I tot de cop un magestuos badall va trencar el fil del seu discurs. Stalin va aixecar el cap i va preguntar:

Qui ha badallat?

Un silenci glaçat va obtenir per resposta. Torna a preguntar i altre vegada tothom calla.

"Guàrdies, fuselleu tots els de la primera fila", va cridar Stalin.

Dit i fet. Després torna a fer la pregunta i tampoc contesta ningú.

"Guàrdies, fuselleu els de la segona fila", va ordenar.

La segona fila liquidada, Stalin torna a fer la pregunta, i un home de la tercera fila diu:

— He estat jo camarada.

— Doncs salut camarada, —va contestar Stalin abans de reprendre el discurs.

• • •

A Moscou una mestra d'escola està donant una lliçó de geografia. Acaba un mapa-mundi i senyalant els Estats Units comenta:

— Vet ací els Estats Units, els país de l'atur, de la violència, del racisme i de les injustícies. Gira el globus i diu: —I aquí podeu veure la Unió Soviètica, el país de l'alegria, on tothom treballa amb ganes de viure és, també el país de la justícia.

Llavors del fons de la classe s'aixeca la veu infantil de Nataxa: —Senyoreta, i com ho podríem fer per anar a la Unió Soviètica?

El Consell de Planificació acaba de decidir que cal tallar la cinquena pota de tots els conills.

Sabuda la nova a la gàbia, un conill vell es posa nerviós. Els més joves se'n foten d'ells i del seu neguit. Car si els conills només tenen quatre potes, per què cal preocupar-se?

— Vosaltres no sabeu res de res —els va dir l'avi conill— el què faran primer serà d'agafar-nos i tallar-nos una pota. Aleshores, quan s'adonin de l'error ho aprofitaran per eliminar el responsable de la planificació.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

• • •